

လမင်းမိုမို

ကျော်ပါရမေ

(၁)

ကိုယ့်အိမ်ရဲ့ ရှေ့ ပေါ်တီကိုအောက် ကွန်ကရစ်အခင်းပေါ် ခြေတစ်ဖက် ချလိုက်ရတာကပင် အရသာရှိကာ "ပီတိ" ကို ကြည်နူးသွားစေပါသည်။ ။

"သမီးလေး ... မဆင်းနဲ့ ... မဆင်းနဲ့ ... ဖေဖေ လာချီမယ်"

ဦးထင်ကျော်က ရှေ့ခန်း ဒရိုင်ဘာဘေး နေရာမှ အပြေးဆင်းလာကာ ပျာပျာသလဲ ဆိုလိုက်၍ နောက်ခန်း ကားတံခါးကို လာဆွဲဖွင့်ပေးကြသော အိမ်က အလုပ်သမားများ ခြေလှမ်းရှဲကာ နောက်ဆုတ် ရှိပေးလိုက်ကြပါသည်။ ။

ဦးထင်ကျော်က နောက်ခန်းတံခါးကို ကုန်းငုံ့ကာ ...

"သမီး ... ဟိုဘက်ခြေထောက်ပါ အပြင်ချလိုက်၊ ဖေဖေ ပွေ့ချီသွားမယ်"

"ရပါတယ် ဖေဖေရဲ့ ။ ပီတိ လမ်းလျှောက်နိုင်ပါတယ်"

"မလျှောက်နဲ့ ... မလျှောက်နဲ့ ... သမီးလေး မောမယ်"

ပီတိသည် ဖေဖေ့ကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်ကာ ချစ်မြတ်နိုးအားကိုးစွာနှင့် ဖေဖေ လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ယီးလေးခိုဖက်ကာ အားယူ ထရပ်လိုက်သည်။ ။ ကားအပြင်ဘက် ရောက်လာသော ပီ

တိရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်သေးသေးသွယ်သွယ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကလေးကို ဦးထင်
ကျော်က စွေခနဲ ချီပွေ့လိုက်ပါသည်။ ။

ကားတံခါးပိတ်တဲ့ သူကပိတ်၊ အိမ်တံခါး တွန်းဟတဲ့ သူကဟ၊ ဘေး
ကနေ လမ်းရှင်းကာ တစ်ပြုတ်တစ်မကြီး ရုံးစုရုံးစု ပါလာကာ ...

"ဖေဖေ ... အိပ်ခန်းထဲ တစ်ခါတည်းပို့မလား၊ အခန်းအသင့်ပြင်
ထားပြီးပြီ"

ဝီတိရဲ့ မမ "ကြည်နူး" က ဆိုလျှင် ...

"ဝီတိ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပဲ ခဏထိုင်ချင်သေးတယ်၊ ခုတင်ပေါ်မသွား
ချင်သေးဘူး၊ တစ်ချိန်လုံး ခုတင်ပေါ်မှာ ချည်းပဲ"

"အေး ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ သမီးလေး ဧည့်ခန်းဆိုတာမှာ ပဲ
ခဏထိုင်နား၊ ခုတင်ပေါ် မသွားနဲ့ ဦး"

ဖေဖေက ပြောပြောဆိုဆို ဧည့်ခန်းနံရံတစ်ဖက်ကို ကပ်ထားတဲ့
ဗေဒါလျှော်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ညောင်စောင်းသလွန်လို ခပ်ရှည်လျား
လျား ကွေးကော့နေတဲ့ ဆက်တီကြီးပေါ် ဝီတိကို ဖြည်းဖြည်းသက်သာ
ချပေးလိုက်ပါသည်။ ။

မှီနိုင်ဖို့ အိပ်ခန်းထဲပြေးကာ ခေါင်းအုံးကြီးနှစ်လုံး ယူတဲ့ လူက ယူ
လာတာမို့ ကျောနောက်မှာ ခေါင်းအုံးကြီးနှစ်လုံးခုကာ ဝီတိက သက်
သောင့်သက်သာ ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် ခပ်လျော့လျော့ မှီထိုင်လိုက်ပါသည်။ ။

"ကမ္မလာရည်လေး ဖျော်ထားတယ် ဆရာ"

"ယူခဲ့ ဒေါ်စီ ... ယူခဲ့"

ဝီတိသည် ဧည့်ခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ။ ကိုယ်တစ်

သက်လုံး နေလာတဲ့ အိမ် ဖြစ်ပေမဲ့ ဆေးရုံမှာ တစ်လကျော် နေလာရတော့ အိမ်ပြန်ရောက်တာကိုပင် အသစ်အဆန်း အထူးအဆန်းသဖွယ် ဖြစ်နေရပါသည်။ ။

ကြည်နူးက ပီတိကို ကိုင်းပါတဲ့ ဖန်ခွက်ရှည်လေးထဲမှ ကမ္မလာရည်ကို နှုတ်ခမ်းနားထိ တွေ့ကာတိုက်သည်။ ။

"ရတယ် မမရဲ့၊ ပီတိ ဘာသာ ကိုင်မယ်"

"အင်း ... အင်း ... ရော့"

ဖေဖေက ပီတိ အနား ခုံတစ်ခုံဆွဲတိုးကာ လာထိုင်သည်။ ။ အသက် ငါးဆယ့်နှစ်နှစ်သာ ရှိသေးတဲ့ ဦးထင်ကျော်ဟာ ကျန်းမာရေးနှင့်လည်း ပြည့်စုံကာ ဒေါင်ဒေါင်မြည်တဲ့ သူ ဖြစ်၍ နုပျို အရွယ်တင်လှပါသည်။ ။ လူကြီးပေမဲ့ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးအတွက် ကိုယ်မပူပင်ရဘဲ သမီးအငယ် လေးရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက်သာ ထာဝစဉ် ပူပန်ညှိုးချိုးပြီး ရင်နင့်အောင် ခံစားနေရတဲ့ သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

သူ့ မှာ အောင်မြင်ငွေဝင်လှသော လုပ်ငန်းကြီးတွေနှင့် ဒီသမီးနှစ်ယောက် သုံးလေးသက် စားသောက်သုံးဖြုန်းဦး၊ မပူပင်ရလောက်တဲ့ စီးပွားဥစ္စာကို ပိုင်ဆိုင်ကြွယ်ဝပေမဲ့ သမီးငယ်က ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လေတဲ့ အခါ ဒီငွေတွေဟာ ကိုယ်လိုအပ်တဲ့ အရာကို အလွယ်တကူ ဝယ်ယူလို့ မရနိုင်တာ သဘောပေါက်ရပြီး တရားသံဝေဂရလို့ မဆုံးပေ။

"ဖေဖေ ... ရုံးမသွားတော့ဘူးလား"

"မသွားပါဘူး သမီးလေးရယ်၊ ဖေဖေသမီးလေး အနားမှာ နေဖို့ က ဖေဖေအတွက် ပိုအရေးကြီးပါတယ်"

"ပီတိ အခု နေလို့ ကောင်းနေပါတယ် ဖေဖေရဲ့ "

"ဒါပေမဲ့ သမီးလေး ဆေးရုံကဆင်းတဲ့ ရက် ဖေဖေအိမ်မှာ ရှိနေချင်တာကွ"

ဝီတိက ချစ်စဖွယ်ပြုံးရင်း ...

"မမကရော၊ ဒီနေ့ ကိုကိုလတ်နဲ့ ပွဲရုံလိုက်မသွားဘူးလား"

ဝီတိရဲ့ မမကြည်နူးသည် အိမ်ထောင်ကျတာ တစ်နှစ်လောက် ရှိပြီဖြစ်ကာ ကလေးတော့ မရှိသေးပါ။ သူ့အမျိုးသား ကိုဇော်လတ်နှင့် သီးသန့် အိမ်ခွဲနေတဲ့ သူ ဖြစ်ပါသည်။

"မလိုက်ဘူး ညီမလေးရဲ့ ၊ ဒီနေ့ ညီမလေး ဆေးရုံကဆင်းမယ်ဆိုတော့ မနက်ကတည်းက ဒီကို လာပြီး ညီမလေး အခန်းကို မွှေးပျံ့အေးသန့်နေအောင် လုပ်ပေးနေတာ၊ ကိုလတ်လည်း ခဏနေရင် ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ သူ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ အဲဒီကို သွားနေတယ်"

"ကိစ္စ အရေးကြီးတာရှိရင် မမကလည်း အဖော်လိုက်မသွားဘူးလား"

"ဟင့်အင်း ... မလိုက်တော့ပါဘူးကွယ်"

"အလုပ်ကိစ္စလား သမီးကြီး၊ မောင်လတ် လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းတွေ အဆင်ပြေရဲ့ လား၊ ဖေဖေလည်း ဘာအလုပ်မှ စိတ်မရောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာ၊ သမီးတို့ ပွဲရုံအခြေအနေတောင် မမေးမိတာကြာပြီ"

"ပွဲရုံက အခြေအနေ သိပ်ကောင်းပါတယ် ဖေဖေ၊ အခုကလည်း အလုပ်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားပါ"

တခြားကိစ္စဆို၍ ဦးထင်ကျော်က ဆက်မမေးတော့ပါ။ သူ့အတွက် လာချပေးတဲ့ ကမ္ဘာလားသီးဖျော်ရည်ကို အမောပြေ သောက်နေလိုက်ပါသည်။ သမီးငယ်ရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် ငွေကုန်တာကို သူ နည်းနည်းမှ

မမှု။ လူပင်ပန်း စိတ်ပင်ပန်းရတဲ့ ဒဏ်ကတော့ သူ့ကို ရိုက်ခတ်လှသည်
။

ရိုးသားမှန်ကန်စွာ စီးပွားရှာကာ ထိုက်သင့်တဲ့ အလှူအတန်းတွေလည်း လုပ်ခဲ့ပါလျက်၊ ဤကုသိုလ်တွေက သူ့ မိသားစုအပေါ် အဘယ်ကြောင့် အရာမရောက်ပါလိမ့်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်တစ်နှစ် ပီတိ ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်၊ ကြည်နူးဆယ့်လေးနှစ်သမီး အရွယ်တုန်းကလည်း ဇနီးသည် ရဲ့ အသက်ကို သူ ငွေနှင့်ဆက်၍ မကယ်နိုင်လိုက်။

အဲဒီတုန်းက ဆေးပညာကလည်း အခုဆယ်နှစ်ခြားတဲ့ ကာလလောက်တော့ အလွန် ခေတ်မီသေးတာရော ကိုယ်တိုင်တွေလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ဖို့ စစ်ဆေးနေဖို့ ဗဟု သုတ မရှိ ပေါ့လျော့တာရော၊ သူ့ဇနီးသည် ကို ရောဂါရှိတာလည်း ကြုံမသိ၊ သိတဲ့ အချိန်မှာ တော့ ဇနီးသည် ရဲ့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးနေတဲ့ ကျောက်ကပ်တို့ မှ အဆိပ်ရည်သင့်မှုဟာ တစ်ကိုယ်လုံးကို ပျံ့နှံ့နေပြီး၊ တစ်ခဏမျှ တရှောင်ရှောင် ဖြစ်ရုံနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ကွယ်လွန်ခဲ့ရတာ။

ကွယ်လွန်သွားပြီးမှ ပဲ ရောဂါကို အတိအကျ သိလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်ပါ။ (Hereditary) မျိုးရိုးလိုက် လက်ဆင့်ကမ်း၍ ဆက်ပါလာနိုင်တဲ့ ရောဂါဆိုတာ သိရ၍ သမီးနှစ်ယောက်ကိုတော့ သူ ဂရုစိုက် စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်
။

သမီးကြီးမှာ တော့ ဘာမှ ဖြစ်မလာ။ သမီးငယ်လေးမှာ သာ အသက် ဆယ့်ကိုးနှစ်လောက် ရောက်မှ ကျောက်ကပ်ရောဂါကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားလာခဲ့ရတော့တာ။ ပီတိလေးဟာ အပင်ပန်းမခံနိုင် အမြဲမောပန်းနေတတ်ကာ မူးခြင်း၊ အန်ခြင်း၊ ယားယံခြင်း၊ ဆီးချုပ်ခြင်း ဝေဒနာတွေကို အမြဲလို ခံစားနေရတာ ဖြစ်ပါသည် ။

အခုလို ဆေးရုံတစ်ကြိမ်တက်ကာ ကျောက်ကပ်ဆေးခြင်းလို့ လည်း
ခေါ်တဲ့ သွေးအညစ် အကြေးများကို သန့်စင်ခြင်း (Haemodylysis) လုပ်
လိုက်မှ ပင် ခေတ္တခဏ သက်သာရာရသွားသည့် အနေအထား ဖြစ်ပါသ
ည်။ ။

ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ အကြံပြုချက်အရ အခုလို ကျောက်ကပ်ဆေးပြီး
သွေးကိုသန့်စင်စေခြင်းမှာ ရောဂါကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘဲ
သက်သာရာရရုံသာဖြစ်၍ အမြဲတမ်း တစ်သက်လုံး အကြိမ်ကြိမ် အထပ်
ထပ်ပြုလုပ် အသက်ဆက်သွားဖို့ အစား၊ ပီတိလေးဟာ ငယ်ရွယ်သေးသူ
လည်း ဖြစ်တာမို့ ကျောက်ကပ်တစ်လုံး အစားထိုးကုသလိုက်မှ အသက်
ရှည်ရှည် နေထိုင်ခွင့်ရမည် ဆိုပါသည်။ ။

ပီတိရဲ့ ကျောက်ကပ်နှစ်ဖက်လုံးဟာ မျိုးရိုးလိုက် ဖြစ်ပွားတတ်တဲ့
ကျောက်ကပ်ရောဂါ တစ်မျိုးကြောင့် အမည်းစက် အမည်းကွက်များ ဖြစ်
ရာကတစ်ဆင့် ကျောက်ကပ်မျက်နှာပြင်မှာ မှို၊ ပွင့်သဏ္ဌာန်များ ကြီး
ထွားကာ ကျောက်ကပ်ကို ဖုံးအုပ်လာသည့် အတွက် (End Stage Renal
Failure)ကျောက်ကပ်ပျက်စီးသည့် အဆင့်ထိရောက်လုတ်ခါ ရောက်စ
ပျိုး အခြေအနေ ဖြစ်ပါသည်။ ။

သမီးလေးရဲ့ အသက်ကိုတော့ ဇနီးသည် တုန်းကလို အလွယ်တကူ
ထပ်မံအဆုံးရှုံး မခံနိုင်၍ ကျောက်ကပ်အစားထိုးဖို့ စဉ်းစားခဲ့ကြပါသည်
။ ခက်နေသည် မှာ မိသားစုတွင် ပီတိနှင့် သူ့အမေက သွေးအုပ်စုတူ၊ ကြ
ည်နူးနှင့် ဦးထင်ကျော်က သွေးအုပ်စုတူ။

အခုလောလောဆယ် မိသားစုတွင်းက လှူမယ်ဆို လှူဖို့ ရှိတဲ့ အဖေ
ဖြစ်သူရော အစ်မဖြစ်သူပါ ပီတိနှင့် သွေးမတူပါ။ ဒီတော့ ကိုယ့်မိသားစု
ရင်းချာနှစ်ဦးက လှူလို့ မရ။ လှူမည့် အလှူရှင်ရှိဖို့ လိုပါသည်။ ။ အနည်း

ဆုံး သွေးအုပ်စုတူသည့် အလှူရှင် တွေ့လိမ့်နိုးနိုးနှင့် စုံစမ်းမျှော်လင့် နေကြသော်လည်း ခုချိန်ထိ မတွေ့ခဲ့ရ။

ဦးထင်ကျော်အဖို့ ကတော့ ဤသို့ ပီတိကို ကျောက်ကပ်တစ်ဖက် လှူမည့်သူကို စည်းစိမ်ပဲ ခွဲဝေပေးရပေးရ၊ ပေးနိုင်ပါသည်။ ။ ခက်တာက အလှူရှင် မတွေ့ရသေးတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ရှင်းပြချက်အရ အလှူရှင်သုံးမျိုး သုံးစားရှိပြီး ပထမတစ်မျိုးက သက်ရှိထင်ရှား သွေးသားတော်စပ်သည့် ဆွေမျိုးသားချင်း။ ဒုတိယတစ်မျိုးက သက်ရှိထင်ရှား သွေးသား မတော်စပ်သည့် ဇနီး၊ ခင်ပွန်း၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း။ တတိယတစ်မျိုးက သေဆုံးကွယ်လွန်သွားပြီး မကွယ်လွန်မီက သူ့ဆန္ဒအလျောက် ကျန်းမာသော ကျောက်ကပ်ကို လှူရစ်ခဲ့သူ။

ခုချိန်ထိတော့ ဘယ်ထဲကမှ မတွေ့ကြုံရသေး။

ဒီတစ်ကြိမ် တစ်လကျော် ဆေးရုံတက်ရာမှာ ဆေးရုံပေါ်မှာ ပီတိခမျာ အကြိမ်နှစ်ဆယ် ကျော်မျှ ကျောက်ကပ်ဆေးခဲ့ရပါသည်။ ။ တစ်ခါ ဆေးတိုင်းလည်း ရောဂါရှင်မှာ ဝေဒနာ ခံစားရသည် သာ။ သွေးတိုးလာတာ မူးဝေအော့အန်တာ၊ အကြောတွေ ကပ်တာ၊ ကြွက်တက်တာ စသဖြင့် ဒဏ်မျိုးစုံ ခံရပါသည်။ ။

တစ်ကြိမ် ဆေးရုံက ဆင်းလာလျှင်တော့ တစ်ခဏ သက်သာသွားသယောင် ရှိတတ်သည်။ ။ သို့ပေမဲ့ တစ်သက်တာလုံး ဤနည်းဖြင့် အသက်ဆက်သွားဖို့ က မဖြစ်နိုင်သည့်အခါ ကျောက်ကပ်အစားထိုး ကုနိုင်ဖို့ သာ ဦးထင်ကျော် ကြိုးပမ်းနေရသည်။ ။ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေများ အကြား အလှူရှင်ထွက်ပေါ်လာနိုး သမီးရဲ့ အခြေအနေကို ကြုံတိုင်း တွေ့တိုင်း တွေ့တဲ့ သူကို ချပြောမိသည်။ ။

လှူမည့်သူက သူ့စိတ်ဆန္ဒ စေတနာနှင့်သူ လှူချင်မှ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်လား။ ကိုယ်က လှူပါလားဟင်လို့ တောင်းဆိုကောင်းသည့်ကိစ္စ မဟုတ်။ ဤအတွက် ဦးထင်ကျော်ရော ကြည်နူးပါ တစ်ရက်မှ ရတက်မအေးကြရပါ။ အမြဲပင် သောကဝေဒနာ ဖိစီးနေကြရသည့် အခြေအနေ ဖြစ်ပါသည်။

"ဖေဖေ ... ပီတိ နောက်တစ်ခါ ဆေးရုံ ဘယ်တော့ ပြန်တက်ရမှာလဲဟင်"

ပီတိ အမေးက ဦးထင်ကျော် ရင်ကို နှင့်စေသည်။ "အတိအကျတော့ မသိဘူးပေါ့ သမီးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ပီတိ အိမ်မှာ ပဲ ကြာကြာနေချင်သေးတယ် ဖေဖေရယ်၊ ဆေးရုံမှာ နေရတာ မကြိုက်ဘူး"

"အေးပါ သမီးရယ်၊ ဖေဖေ သိပါတယ်"

"အခု ပီတိ တော်တော်နေလို့ ကောင်းပါတယ် ဖေဖေ"

"အေး ... အေး ...၊ သမီးလေး နေကောင်းမှ ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာတာ သမီးရဲ့ "

ဦးထင်ကျော်မှာ မျက်ရည်ပင် လည်ချင်လာသည်။ ပီတိဟာ အိမ်မှာ ကလေးလိုနေရသည် ဆိုပေမဲ့ အသိပညာဗဟု သုတ ရှိတဲ့ သူပီပီ သူ့အခြေအနေကို သူ သိရှာသည်။ ဤအတွက် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ညှိုးမှိုင့်မပြရှာ။ အဖေနှင့် အစ်မကို ဆေးရုံပေါ်မှာ တောင်မှ အမြဲပြီးပြီ ဖို့ သာ ကြိုးစားနေတတ်သော မိန်းကလေးတည်း။

"ပီတိ အခု နေလို့ ကောင်းနေတယ် သိလား၊ ဖေဖေရော၊ မမရော၊ ကိုကိုလတ်ကြီးရော သိပ်စိတ်မပူနေကြနဲ့ တော့လို့ ပြောချင်တာ၊ ပီတိ

ကြောင့် အလုပ်တွေလည်း သိပ်ပျက်ကြလှပြီ"

"အလုပ်မပျက်ပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ ပွဲရုံကလည်း ခဏတဖြုတ်သွားပြီး မန်နေဂျာကို လွှဲထားတာ ရနေတာပဲ၊ ဖေဖေအလုပ်မှာ ဆိုလည်း တပည့်တပန်းတွေ စိတ်ချရတဲ့ လက်ရင်းလူယုံတွေ တော်တဲ့ သူတွေ အများကြီးပါ"

အဲဒီတုန်း ခြံထဲကို ကားဝင်လာသံ ကြားရလျှင် ...

"ရွှေကျော့ရေ ... ဘယ်သူလာလဲ ပြေးကြည့်ပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

အိမ်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်က အိမ်တံခါးဝကို ပြေးကြည့်ကာ ...

"ကိုကိုလတ် လာတာပါ မမကြီး"

"ဟင် ... ကိုလတ်"

ကြည်နူးက ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခနဲထကာ ပြေးလျှင် ပီတိက ရယ်မောရင်း ...

"အမယ်လေး ... မမကလည်း ၊ ကိုကိုလတ်ကြီးကို ပြေးကြိုရတာ ပျာနေတာပဲ"

ကြည်နူးက ဘာမှ ပြန်မချေပအား။ မသေချာသေးတဲ့ ကိစ္စဖြစ်၍ ကိုလတ်က "ဖေဖေတို့ ကို မပြောနဲ့ ဦး၊ တော်ကြာဖြစ်မလာရင် စိတ်ဓာတ် ကျနေရဦးမယ်" ဆို၍ ဘာမှ ပြောမထား။ သို့သော် အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ စိတ်စောရင်မော သိလိုလှ၍ ပြေးကြိုရတာပင်။

ကားရပ်ပြီး ကားပေါ်က ဝုန်းဒိုင်းကြဲ ဆင်းလာတဲ့ ကိုလတ်ကို ကြည်

နူးက မျက်လုံးဝိုင်းနှင့် အကဲခတ်ရင်း ...

"ကိုလတ်"

"ဖေဖေတို့ ပီတိတို့ ရောက်ကြပြီလား ကြည်နူး"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ရောက်ပြီ"

ကိုလတ်က တံခါးဝမှ ကြည်နူးကို ပခုံးဖက်ကာ အိမ်ထဲ ပြန်ဆွဲခေါ်လာရင်း စိတ်လှုပ်ရှား ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူသော အသံနှင့် ...

"ဖေဖေ ... ပီတိ ...၊ ပီတိအတွက် Donar တွေ့ လာပြီ ဖေဖေ"

"ဘာ ..."

"ဟုတ်တယ်၊ ပီတိအတွက် ကျောက်ကပ်လှူမဲ့ အလှူရှင်ရပြီ"
